

A VASUTI MUNKÁSOK ORSZÁGOS SZÖVETSÉGÉNEK HIVATALOS LAPJA.

Szerkesztőség és Kiadóhivatal:
Budapest, VII., Rottenbiller-utca 1. sz., I. em. 10,
ahová minden levél és küldemény címzendő.

Megjelenik
minden héten
pénteken.

Előfizetési árak:
Egy hóra — — — — — 0,40 (—80 kor.) | Félévre — — — — — 2,40 (4,80 kor.)
Negyedévre — — — — — 1,20 (2,40 „) | Egyes szám — — — — — 0,10 (—20 „)
A Szövetség tagjai díjtalanul kapják.

Munkástársak, készülődjétek!

Egész Magyarország öntudatos munkás-sága lázban ég. Véres igazságtalanságot, könyörtelen guzsbakötést kell megakadályozni, új jogokat, teljesebb szabadságot kell kivívni.

A munkásokra erőszakolandó *balesetbiztosítás* a legteljesebb jogfosztás és határtalan anyagi megkárosítás. Nem a munkást biztosítja a baleset ellen, hanem a vállalkozókat az ellen a *veszedelm* ellen, hogy balesetet ért munkásaiknak valamelyes kielégítő kártérítést kell fizetniük. És ezt a ránk nézve káros és veszedelmes törvényjavaslatot még folyton rontják és silányítják.

Hogy teljes legyen a csapás: a küszöbön áll fenyegetőleg a *sztrájk-törvény*. Guzsbá akarják kötni a munkásságot, hogy a kizsákmányolásnak és elnyomatásnak védtelenül legyen kiszolgáltatva. A mezei munkások „rabszolgatörvénye” mellé az ipari munkások „rabszolgatörvényét” helyezik, hogy az ipari vállalkozók is zavartalan profitnak örveghessenek.

Mindez azért történhetik meg, mert a munkásérdekeknek nincs képviselője a parlamentben, a munkásság százezreinek nincs *választójoga*. Meg kell szereznünk ezt a jogot, hogy ezzel a fegyverrel állhassuk utját minden ellenünk jövő támadásnak, merényletnek, hogy ezzel verhessünk vissza minden olyan munkásérdek-árulást, mint amilyen a *balesetbiztosítás* és a készülőben levő *sztrájk-törvény*.

Ez a két törvényjavaslat bennünket, vasutasokat is közölről fenyeget. A balesetbiztosítás és a sztrájk-törvény a vasuti munkások és kinevezettek érdekeit egyformán veszélyezteti. Okvetlenül szükséges, hogy erősen, lángolóan tiltakozzunk a ránk mérendő csapás ellen.

E végből *vasárnap, december hó 2-án, a következő városokban: Budapest, Debrecen, Szolnok, Érsekújvár, Miskolc, Piski, Sátoraljaújhegy, Szombathely, Nagykanizsa, Székesfehérvár, Zágráb Fiume, Hatvan, Kaposvár, Kolozsvár, Pécs, Ruttka, Szeged és Temesváron*

tiltakozó vasutas-gyűléseket

tartunk a következő napirenddel:

1. **A balesetbiztosítás.**
2. **Az általános választói jog.**

Munkástestvéreinket felhívjuk, hogy *készülődjenek idejében*. A gyűléseken tömegesen jelenjenek meg, hogy tiltakozó szavunknak sulya és eredménye legyen.

Testvéri üdvözlettel

A szervező bizottság.

Fojtogatják a munkássabadságot.

Kevés jutott a munkásságnak a szabadságból. Csak a foszlányait kaptuk ennek a ritka portékának és most még ettől is meg akar bennünket fosztani a hatalom.

A legfogyatékosabb jogaink közé tartozik az ugynevezett „egyesülési szabadság”. A külföld összes művelt államaiban törvény biztosítja a munkások azon jogát, hogy munkabeszüntetés céljából egyesülhessenek és az ilyen egyesülés révén anyagi és erkölcsi helyzetükön segítsenek. A külföldön törvény védi a munkások sztrájkjogát.

Nálunk eddigelé nem védte, de nem is tiltotta a munkások egyesülési jogát a törvény. Buta rendeletek, korlátolt közigazgatási tisztviselők gáncsot vetettek ugyan a munkások mozgalmainak, de egyenes tilalom hiányában sikeresen küzdötte ki magának a munkásság — ugyszólván a két öklével — a mozgás szabadságát.

Ránk szakadt azonban az új rend és ezzel együtt a veszedelmek és csapások egész kálváriája. Amit a régi szabadelvű és darabontkorszak nem merészelt megtenni, arra a „nemzeti uralom” vállalkozott. Guzsbá akarja kötni a legszegényebbeket, megfojtani a leghasznosabb rétegét a társadalomnak, a munkásságot.

Készül a sztrájk-törvény! Addig házaltak a milliomos vállalkozók, a profitéhes munkaadók minisztertől-miniszterig, míg végre elhatározta magát a hatalom arra, hogy törvényt hoz a sztrájk ellen, csendőrrel, rendőrrel, pénz- és fogházbüntetéssel teszi jövőben lehetlenné, hogy a munkások sztrájk útján szerezenek maguknak egy falat kenyérrel több életet és egy órával több pihenőt.

Ez pedig annyit jelent, mintha megtiltanák az embernek, hogy lélegzetet vegyen. Félre ne értsen bennünket senki. Mi nem vagyunk vak rajongói a sztrájkoknak és távolról sem törekedünk arra, hogy mindenáron és mindenütt sztrájk legyen. Mi legjobban tudjuk, hogy kétélű fegyver a sztrájk és akkor a leghathatósabb, ha nem is kerül arra a sor, hogy használjuk.

Amikor a nagy vasutas-sztrájk kitört, mi vasuti munkások és mi *Magyar Vasutas* övünk és intettünk attól a kétségbeesett lépéstől. Azóta is a közelünkben előfordult minden konfliktust békés uton iparkodtunk

elintézni és ahol akarunk ellenére vagy tudunkon kívül sztrájkba léptek elszórtan vasuti munkások, ott siettünk eloltani a tüzet, nemhogy élesztettük volna.

A sztrájknak fanatikusai tehát nem vagyunk. De tudjuk azt, hogy az embertelen kizsákmányolásnak, a brutális elnyomatásnak csak a sztrájk *lehetősége* szab határt. A tőke *szívtelen*, de nem *esztelen*. Az utolsó csepp vérét is kiszípolozná a munkásságnak, ha attól nem tartana, hogy a „kezek” fölmondják a szolgálatot és akkor a nyereség szenved csorbát. Ezért nem feszítik túl a hirt és ezért enged munkaidő és munkabér dolgában.

Tudjuk azután azt is, hogy a sztrájk a munkásság önvédelmi harcában az utolsó fegyver, amelyet nem szívesen és csak a végszükség esetén használ, de amelytől, ha megfosztják, védtelenül van kiszolgáltatva ellenfeleinek.

Ha nyélbeütik a sztrájk-törvényt és kiütik a munkásság kezéből a legerősebb fegyverét, akkor a kizsákmányolás és elnyomatás egész vad ösztönét rábocsájtják az ellentállásra képtelen munkásságra. Akkor nemhogy helyzetén javíthatna, hanem még rosszabb, még mostohább lesz a munkásság helyzete, akkor egész Magyarország munkásnépére szívetfacsaró és megalázó nyomorúság szakad.

Ezt kell megakadályozni. És meg lehet akadályozni, ha az egész munkásság egyértelműen, egy harcvonalban küzd a halálos veszedelem ellen.

A sztrájk-törvény ellen nekünk vasutasoknak is kell küzdenünk; munkásoknak és kinevezetteknek egyaránt. Nem *akarunk* sztrájkolni, de ne legyen kizárva, hogy *lehessen* sztrájkolnunk, ha egyszer valami nagy, égető, kikerülhetetlen kényszer helegkerget minket a végső tusába.

De a mi küzdelmünkben már hátba támadnak minket és a sztrájk-szabadság hóhérai onnan kapnak segítséget, ahonnan senki sem várta, mi vasutasok a legkevésbé.

Gróf *Batthyány* Tivadar, a szent-koronás szövetség elnöke pribékszolgálatot teljesít a sztrájk-szabadság bakóinál. Valami országos értekezlet felét tartott a „vörös gróf” vasárnap a déli vasutasokkal és ott kijelentette, hogy *ő ellensége mindenféle sztrájkoknak*

és hogy a sztrájkokat mindenáron meg kell akadályozni.

Aki hajdan a nagy vasutas sztrájkot sajátkezü aláírásával jogosnak ismerte el, aki sztrájkba ugratott ötezer szegény villamos vasutat, az most segítségére siet a sztrájk-szabadság fojtogatóinak.

Hiszen, hogy mi szabadságunknak a bástyáit kívülről ostromolja az ellenség, azon nem csudálkozhatunk. A külső ellenség ellen vállvetve harcolunk. De ha benn, a mi várnunkban akad valaki, aki az ellenségnek suttymban kaput tár és a védősereget, kutmérgezéssel tiszteli meg, az az áruló nem becsületes ellenség, az csak bunkót érdemel, mint a veszett eb.

*

A fenyegető sztrájk törvény égő fájdalommal tölthet el bennünket egy másik jogfosztás fölött. *Nincsen választói jogunk!* A vasuti munkások és szolgák majdnem kivétel nélkül jogfosztottak, a szolgák jórészt szintén.

Benn az országházában a legfontosabb érdekeink fölött döntenek a közel jövőben, de nincs, aki a mi ügyünknek szószólója legyen és nincs benn a *dolgozó* népnek egyetlen képviselője sem.

A híres vasutas barátok lapulnak, mint a nyul. És nincs módunkban, hogy felelősségre vonjuk őket, hogy hűtlenségüket megtoroljuk: nem vagyunk voks-ok, nincs szavazati jogunk.

Nem elégedtünk meg azzal, hogy a fenyegető csapást elhárítsuk, hanem küzdenünk kell minden erőnk megfeszítésével azért is, aki munkájával fenntartja, erőssé és gazdaggá teszi ezt a mi hazánkat, aki pénz- és véráldozattal szolgál neki, annak meg legyen a joga bele is szólni az ország sorsának az intézésébe.

Küzdenünk kell az *általános, titkos választói jogért is!*

SZEMLE.

Felpofozott nyomoruság.

Egyenesen Önhöz szólunk, Nagyméltóságú Elnök-igazgató, címzetes Államtitkár ur. Ön megérti e sorokat, amelyekből 20 ezer pályamunkás nyomorusága, amelyekből ugyanannyi embernek elkeseredése szól. Meg kell, hogy értse, mert hiszen Ön a Máv.-nak, ennek a hatalmas intézménynek az ura, parancsolója és kell, hogy atyja is legyen azoknak a szegény embereknek, akik ennek az intézetnek a taposó malmában koptatják izmaikat, morzsolják le éveiket, örlik le az életüket azért, hogy a kerekek forogjanak és a csöveken át telhetetlen zsákokba ömöljék a liszt — a profit, az a millió forintokat kitevő haszon, amelyből némelyeknek fájtos kalács, nekik meg száraz kenyér is alig jut.

Ön tudja, Ön átérzi és Önnek van bátorsága, akaratereje és igazságérzete bevallani nyíltan, hogy a Máv. szolgálatában levő munkások helyzete egyik-másik kategóriában is elég nyomoruságos, de a pályamunkásoké — igaz-c, Nagyméltóságú Uram — valami rettenetes. A leghitványabbul fizetett rabszolgái ezek a szárnyas kerék birodalmának.

Igaz, nem nagy szakképzettséget kívánunk tőlük. De hát kell-e valami különös szakképzettség az aratómunkásnak? Kell-e egyeből annál, hogy bírja a kaszát, állja a meleget, megbirkózzék a rendvágással? Kell-e egyéb tőle, mint az a kövér verejtékezés, amivel megtölti a csürt? És mégis, mily hatalmas szerep jut ezeknek a szakképzettséggel nem dicsekedhető embereknek Magyarországon közgazdasági életében! Mily rémület támad arra a gondolatra, ha a kaszák minden vonalon sztrájkolni találnának.

Ami az ország gazdasági életében a földmives munkás, az a vasut életében a pályamunkás. Igaz, hogy a parasztot is csak akkor veszik észre, mikor az aranykalászatokat szült rónaság a verejtékezésére szomjazik, de ne felejtjük, hogy a Máv.-nál mindig aratás van, itt egy percre sem szabad megfeledkeznünk azokról, akik verejtékezésükkel öntöztetik végig-végig a sínpart, amelyen a tehervonat gurul, az expressz repül, akik a munkaerejüket, egészségüket,

sokan az életüket adják oda azért a darabka száraz kenyérért, amit nekik juttatnak.

Hej, szomorú ezeknek a sorsa, kivált így, télviz idején, mikor a drágaság a szegény embernek esik és fojtogatja. A napibérük-ből mindenhol levontak 10—20 krajcárt. Nagy szó ez. Amit a nyáron át adtak, hogy nesze, végy belőle valami kis kenyérnek valót, hiszen te nem aratsz, most elveszik, pedig bizony nem vehetett abból semmit. Most, mikor a nyomoruság kétszeres, mikor a kiadás együtt nő a tél nyavalyáival, levágnak a kenyérből egy darabot azzal az indokolással, hogy másutt még ennyit se kap. Ha nem a hazai viszonyoknak a kihasználása, ha nem a munkás erején való nyereszkedés ez, hát ugyan mi volna ennek a becsületes neve? — kérjük teljes tisztelettel.

De ez még csak a kisebbik baj. A nagyobb baj, a nagyobb szivtelenség ott van, hogy a pályamunkások javarészt így télviz idején elküldik sétálni. Megszakítják a szolgálataik folytonosságát és ha 10—20 éven keresztül robotoltak is a pályán — nem lehetnek tagjai a nyugbérpénztárnak, mert amikor legjobban szorítja őket a nyomoruság, akkor kiveszik szájukból a kenyeret. Hát jól van ez, Nagyméltóságú Uram?

Aztán minő a sorsa azoknak is, akik abban a szerencsés helyzetben maradnak, hogy robotolhatnak a pályán. Szekatura, lenézés, szidás a részük. Apró-cseprő vasuti basák, zsinórozott ruhájú vasuti pandurok gyakorolják rajtuk bakakáplári mivoltukat. Itt nem hivatkozunk egyes esetekre, de ha kell, szívesen szolgálunk adatokkal, ezeket a szegény embereket — *verik is*. Igenis, *ütik, rugják, pofozzák*, Nagyméltóságú Uram! A pályafelügyelőig lefelé mindenki, aki úgy gondolkozik, hogy neki az arany vagy az ezüstös rozetta ilyesmire hatalmat ad és sérthetlenséget biztosít.

Hát megtörténhetik ilyesmi a XX. században, annak a kormánynak az idejében, amelynek Nagyméltóságod címzetes államtitkára? Hát nem az embertelenség meggyalázása az, amikor egyik-másik hatalmi gógtól megkerült vasuti pandur nekirent a munkásnak, arculüti, megrugja, mert az csak nyomorult paraszt, de ő ur? Hát van még állam Európában, amelynek munkásait alkohol vagy góg okozta részegségben tomboló hajcsárok büntetlenül pofozhatják?

A „MAGYAR VASUTAS” TÁRCÁJA.

Az ágy.

Írta: **Bálint Aladár.**

A hosszú rézrud két ágán égő gázlángokból egyhangu, csendes zümmögés árad széjjel. A szomorú, bágyadt zümmögés zenei aláfestője, az elesenedett fűszeresbolt fél-tucat rabszolgájában lappangó fásult lemondásnak.

— Emlékszem, gyermekkoromban, mikor méheket fojtottunk odahaza, a kaptárban rekedt méhkirálynő épp úgy sirt, mint ez a gázlámpa — szólalt meg Kelecsényi István, a legöregebb segéd. Bágyadt tekintettel nézett a lángba, kiolvasta belőle sorsát, a társai sorsát; a haldokló méhek emlékével felrajzoltak az apróméretű póztalan tragédiák. A többiek is a lángot nézték, összekapcsolódtak a szétszóródott érzésfoszlányok és István szavai ahogy elhangzottak a mozgásba hozott ernyedő idegek tovább dolgoztak és a föléledt emlékek körül táncolták a szárazmalom szürkéit — az elcsigázott boltoslegényeket.

Már vagy félórája nem járt vevő a boltban. Kocsi se zörgött az utcákon, kapu, ajtó, vasfüggöny már mind zárva volt, ők még mindig ott álltak, kábult fejjel, összeroppant vállakkal, hasonlóan az őrhelyek elmozdítatlant katonáihoz, a gyáva fegyvelemtudás áldozataihoz.

A főnök a pénztárnál ült, forgatta a számlákat, turkált az aprópénzben, látható módon gyötörte embereit, kik olyasformán nézték

öt, mint a komondor, mely állhatatosan követi szemével a falatozó gazda kezeit a tányértől a szájjig, míg csak elé nem hull a rágnivaló csont.

Mikor már igazán nem tudta a fűszeres, hogy mivel babráljon, odaszól nekik: zárunk!

A legények kedvük szerint hanyathomlok rohantak volna ki, de tettett lassúsággal készülődtek; még kívül is vártak egy ideig és csak a gazda távozásával széledtek el.

Ketten ballagtak hazafelé egymás mellett, Kelecsényi István meg egy fiatalabbik. Közös szállásukra igyekeztek.

István lábait meg-megcsuklottak és csak a nyugalom közelléte öntött erőt lábaiba. Menésközben behunyta szemét. Jóságos, szelid kábultság telepedett agyába. Az álom körülölelte, megcírogatta simán, gyengéd szeretettel és kicsalta, összetömörítette apró vágyait, hasonlóképpen a mágnespatkóhoz, amely fölszedi és összegyűjti a heverő vaszilánkok formátlan tömegét.

A vágyak képe az ágy volt!

Ágy! Süldőleányok bizalmas barátja, rejtve olvasott tilos regények felburjánozta ábrándok fészke; néhol selyempárnás, menyezetes alkotmány vagy faragásokkal telirakott, nehéz mestermunka, néhol szurágással kifeifrázott, rozoga deszkadarabok, a legnagyobb érték a késő éjszakában hazafelé igyekvő fűszereslegénynek. A szakadozott, silány párnák, az aprópénzre felváltott boldogság egyenértékesei.

Kelecsényi Istvánt a nappali szolgaság tökéletesen megfosztotta egyéniségétől; az esztendő lerántották róla mindazt, ami egy

fűszeresboltban kiszolgáló masinában felesleges — szóval az embert. Az alvás, az édes jó alvás visszavivta számára a martalóc Élet zsákmányait.

Kibontották zománcos kelyheiket az ébrenlét eltiprott álomvirágai.

Olyankor nem volt öt krajcárára sáfrány kedvéért hajlongó fűszereslegény, hanem ur, jókedvű, erős, finom férfiú, olyan, milyenek apái, nagyapái voltak.

Félvármegyés szántóföldek, erdők, kastélyok, paripák támadtak fel, eredeti fényükben tündökölve úgy, ahogy évszázadokkal ezelőtt a Kelecsényi-név hozzátartozói voltak.

A nemzedékeken végigvonuló átöröklött lustaság, mely egyenes irányú képletet alkotott az ősi vagyont fogásával, benne végződött.

Nagyapja hétszilvafás, apja már bocskoros nemes volt. Ő pedig fűszereslegény.

Heverni, feküdni mozdulatlanul sokáig, belésüppedni a vankosokba. A vankosokba, melyek olyan lágyak, mint a leánykarok.

E látomások egy itéletben csucosodtak ki; — alvás nélkül nem volna érdemes élni.

— Tíz perc múlva alszom, mint a bunda. Tizenöt lépcsőfok van még hátra... már csak tizenhárom... még egy emelet, aztán odahaza vagyunk. Mondja, Péter, nem szokta összeszámlálni a lépcsőket?

— Nem!...

— Én igen... aaaah, mindjárt helyen vagyunk... helyen vagyunk.

— Mi ez? Miért nem nyitja ki senki az ajtót? Már egy félórája csöngetek. Ez mégis csak disznóság, ennyi ideig várni az embert!

Gyalázat, hogy van és hogy ezt Nagyméltóságod megtudta, bizonyára intézkedni fog, hogy ne legyen.

Mi is intézkedhetünk. Mi is megmondhatjuk a megdézsmált kenyérü munkásoknak, hogy a nyomoruság nem gyaláz, de az útás igen. A nyomoruságot türd, ameddig bírod, de az útást egy pillanatig se. Tanuld meg, hogy minden botnak két vége van és az önvédelem kényszerűsége feljogosít arra, hogy az egyik vége a tied legyen — és akkor jaj volna annak, aki munkásra emeli a kezét, mert egyben tizezreket ver arcul.

De mi egyelőre nem üzenünk semmit. Mi hisszük, hogy Nagyméltóságod módját ejti annak, hogy ha már egyszer előráncigálták a nyomoruságot, legalább ne huzzák a gyalázat keresztfájára.

A „jóléti“ intézmények.

A Máv. alkalmazottainak jóléti intézményeiről is beszámol ez a jelentés. A beszámoló legérdekesebb adatai a következők:

Nyugdíjintézet.

Tagok száma:	
1905. év végén	32.965
1904. „ „	32.570
1896. „ „	21.517

Nyugdíj, segély és nevelési járulék fejében folyósított:

1905. évben	7.816.420 K.
1904. „	6.535.853 „
1896. „	4.042.950 „

A nyugdíjintézet tiszta vagyona:

1905. év végén	21.788.309 K.
1904. „ „	21.589.398 „
1896. „ „	21.368.152 „

Nyugbér-pénztár.

Tagok száma:	
1905. év végén	16.366
1904. „ „	13.226

A pénztárnak 1905. év végéig még nem volt kiadása.

Vagyoni állapota 1905. év végén 1.895.546 K.
„ 1904. „ „ 731.277 „

Betegsegélyző-pénztár.

Tagok száma:	
1905. év végén	76.812
1904. „ „	69.988
1896. „ „	81.356

— Dörömböljünk — indítványozta Péter. Kézzelel-lábbal döngették a konyhaajtót.

— Hol lehet az a vén boszorkány — döhögött Kelecsényi.

— Asszonyosság! Asszonyosság! — sivitották közösen.

Az udvar sokszoros bömböléssel verte vissza hangjukat, fehér foltok bukkantak ki a sötétségből. Egy szál ingben szaladtak ki a színjáték szemlélésére a felébresztett lakók. Végre felvilágosították a künnrekedt két legényt. A lakás üres. A butorokat elhordták adó fejében és az asszony valamelyik rokonánál húzódott meg.

Most már igazán fáradtak voltak. Az alvás reményének szétroncsolásával valami testetleket megdermesztő hidegség csapta meg őket. Fogaik összeverődtek. Felgyürték gallérjukat és lassan elindultak.

Mikor becsapódott a kapu mögöttük, össze-rezzenek, a dörgés gögősen és kegyetlenül tudtukra adta, hogy kivannak rekesztve.

— A nyomorult banda — kiáltott fel Kelecsényi, egy sem akad közöttük, ki megkínált volna bennünket csak egy kis kucóval is.

Pedig nekik csak egy éjszaka, nekünk pedig... elhallgatott. Hangját elfojtotta a keserűség és a féktelen gyűlölet. Az összes alvó embereket össze szerette volna tiporni.

— Sice! — ordított egy mellette elsurranó macskára. Keserű mosolygással nézett az ész nélkül rohanó állat után.

A társa sirásra hajló szájjal, szinte bamba tekintettel állt mellette.

— Na, maga nagyszerű figura. Jöjjön, el-

Orvosi kezelésben részesült:

pénztári tag	a tagok hozzájárulása
154.186 esetben	140.979 esetben
147.278 „	133.509 „
81.063 „	84.402 „

A pénztár tiszta vagyona volt:

1905. év végén	1.838.305 K.
1904. „ „	1.782.547 „
1896. „ „	834.220 „

A Máv. jövedelmezősége.

Most jelent meg a Máv. jelentése a múlt esztendő üzleti eredményeiről. Ebből a jelentésből kitetszik, hogy az államvasutaknak nemcsak a bevételei, de a tiszta jövedelme is évről-évre szaporodik. Míg 1896-ban 76 millió korona volt az üzleti felesleg, 1904-ben már 88 millió százhuszonnyolc ezerre, 1905-ben pedig 91 millió háromszázötvenezer koronára emelkedett. Az utolsó esztendőben tehát három és egy negyed millió koronával emelkedett a Máv. profitja.

A befektetett tényleges tőkének a tiszta jövedelem a következő kamatozását jelenti: 1896-ban 4,31%, 1904-ben 4,62%, 1905-ben 4,70%. Tehát nemcsak általában, de a befektetett tőkéhez arányítva is egyre nő a Máv. profitja. Van-e takarékpénztár a világon, amely ilyen kamatlábat ismerne? A Máv. kintinó üzlet és az állam nagyon jó fejőstehenet bir benne.

Legalább is méltányos volna tehát, ha alkalmazottainak anyagi helyzetén segítene a Máv. Azoknak az alkalmazottaknak a helyzetén, akik becsületes és szorgalmas dologtevésükkel ezt a rengeteg profitot megteremtik. Hogy ne kelljen nyomorogniok és szűkölködniök azoknak, akik arcuk verejtékével töltik meg az állam kasszáját a számlálatlan milliókkal.

Vasutas-sors.

Debrecenből írják: Borzalmas szerencsétlenségek vannak napirenden a debreceni műhelyben. Annyi szerencsétlenség sehol sem történik, mint a Máv.-nál. Mi ennek az oka? A mérhetetlen kapzsiság, a profitdüh, a munkásnyuzás. Aki megakar erről győződni, az menjen be a debreceni műhelybe, legottan tisztában lesz a szerencsétlenségek okával: a munkásnyuzással. Ha az új felügyelő tudná, hogy a munkások redukálása minden osztályban az osztályfőnökök

tudtával történik, bizonyára nem engedné meg. Mi úgy hisszük, hogy tudtán kívül történik minden lehozás: az összes szerencsétlenség melegágya.

A III. osztály vezet a munkabér-lehozásokkal. Ott történt a szerencsétlenség Vájdner munkástársunkkal, aki családos, négy gyermek apja; hogy megkeresse családjának a mindennapi munkáinak redukálása mellett is, három esztendőre padon kell, hogy dolgozzék. Sietségében rossz helyre állt s a gép véletlenül elindult és a láb a mélyedésen keresztül esett. A hajtórúd két helyen törte el az alsó lábszárát a jobb lábán. Ezt az emberlő munkát a felsőbbség elnézi? Elég gyalázat!

Ez a szerencsétlenség e hó 16-án történt, 17-én az átkozott akkord-rendszer okozott szerencsétlenséget. Bosnyák munkástársunk átment a kovács-műhelybe, hogy egy szelencét a gözkalapács alatt mentül előbb beverhessen, mert ott rosszul van díjazva, hogy ha szabadkézzel csinálja, még hidegvizre valót se keres mellette. Oly szerencsétlenül járt, hogy a tiz métermázsás kalapács ráesett a kezére és a mutatóujját péppé zúzta s a többi megromosolta. Majd megállapítják, hogy saját vigyázatlansága volt az oka és nem más, nem a rosszul fizetett munka, nem az átkos akkord-rendszer.

Nagykanizsáról írják: Folyó hó 4-én Jakabfi István kocsi- és kocsikapcsoló munkástársunk már a huszonkettedik óráját töltötte kocsikapcsolói szolgálatban, anélkül, hogy csak egy negyed órát is pihenhetett volna. Ebben a 22 órás szolgálati időben legalább is 12 órahosszáig verte a hideg eső, amikor megtörtént vele az a szerencsétlen baleset. Reggel 5 óra 20 perckor egyedül maga vezette a tolatást a 309. számú vonattal, a postakocsi kicserélésénél. A nagy késések miatt négy vonat beérkezett egy fél óra alatt az állomásra és ezzel a négy vonatonál voltunk egyenkint elfoglalva a tolatással. Dacára, hogy a kocsimesterrel együtt négyen voltunk ehhez a tolatáshoz beosztva, egyszerre egy ember jutott minden vonat-hoz tolatni. Jakabfi István munkástársunk is a 309. számú vonatonál a postakocsit akarta kicserélni és a párhuzamos vágányon haladó Prágerhofból Kanizsára érkező 201. számú gyorsvonat Jakabfi István munkástársunkat elütötte és a fejét jobb felén egész az állcsontig elhasította, úgy hogy az agyvelőnek egy része kilocsant, de meg nem

módjára tenger sok pénz ömlött el melletttem, hej, de csak melletttem, mert a medre mindig másfelé volt megásva.

— Minden reggel boltba menni, minden reggel.

Kelecsényi úgy érezte, mintha piszkos, sárgás köd fojtogatta volna. A sugártalan multban csak egy nap se legyen, mely üdítő színes foltot hasított volna ki az évek szomorú sivatagából. És ekkor a keserű töprengések egy kérdésbe forrtak össze. — Hát mindig így lesz ez?

Önmagának felelt, mikor megszólalt.

— Péter, én nem megyek többé üzletbe.

— Hát?

— Mit hát! Valamikor csak el kell jönni annak a napnak, mikor azt mondjuk: eddig és ne tovább! En most mondom, hogy: ne tovább!

— Aztán mit csinál?

— Mit csinálnék! Semmit! Nem mindig az? Belőlem már ugye lesz háziur. Nem dolgozom, punktum! Bánom is én! Minek vesződjem, ugy sincs látszaja.

Messzi kertekből édes orgonailat hűmpölygött feléjük, átáljárta tagjaikat, mámor szállt nyomába és felcsapott a remény melegengető lángja.

Kelecsényi hangja mélységesen zengett, mozdulatai ellentmondást nem tűrő széles profétamozdulatok voltak.

Épített. Gondolatait tégláknak képzelte, melyekét mesteri kézzel rakott össze és mikor egy-egy fal végére ért, az alkotás gyönyöre zugott lelkén keresztül.

halt, hanem eszméletlenül arcon a földön feküdt legalább egy órahosszáig a hideg eső közepette. Jellemző, hogy a forgalmi hivatalnok, Strém Ignác csak annyi meghatottságot árult el a szerencsétlen munkástársunkkal szemben, hogy azt mondta:

„Hozzanak egy ponyvát és dobják rá, ne lássa senki!”

A munkások nem fogadtak szót. Minden hivatalnoki részvétlenség és rendőri ostobaság dacára is, fedél alá vitték a szerencsétlent, honnan kórházba került, hol négy nap múlva meghalt. Hát ő kinek az áldozata?

Párkányánán vasuti szerencsétlenség történt. A 243. számú érsekújvári tehervonat összeütközött az állomáson tolató 264. számú tehervonattal. *Tíz kocsi egészen összezúzódott, több nagyon megrongálódott és mindkét vonat gépjé kisíklott.* Az érsekújvári vonat vezetője, Ladányi Mihály és lakatos, Polgár Géza, *veszedelmesen megsebesült.* Polgár gyomrába belefuródott a fékorsó; a szerencsétlen embert az állomáson ápolják. Ladányit, akinek a mellkasa zúzódott össze, Budapestre szállították. Az összeütközés oka *hibás váltóállítás.*

Siófokról jelentik: Kedden reggel öt órakor a siófok—kaposvári új vicinális-vonalon két mérnök és négy munkás drezinán Siófokról Mocsoládra ment. Költsé-Csicsal állomáson a drezina váratlanul szembe került egy vonattal. A mérnökök és három munkás még jókor leugrottak, Gáspár Ferenc huszonhárom éves munkás azonban már nem tudott menekülni és a *lokomotív elé került, mely darabokra tépte.*

Liedénhofenből táviratozzák, hogy a brüsszeli gyorsvonat az ottani pályaudvaron több teherkocsival összeütközött. *A gépész súlyosan megsebesült.* Két utas könnyebb sebestülést szenvedett. A kár tetemes.

Minden céltudatos vasutasnak kötelessége a Magyar Vasutast terjeszteni.

Gondoskodjatok, hogy minden vendéglő és kávéház, ahol megfordultok, előfizesse a ti lapotokra, a Magyar Vasutasra!

Akik a ti filléreitekből huznak hasznot, azok az üzletemberek kötelesek benneteket támogatni azzal, hogy a Magyar Vasutast járattják.

A Gondolat, az Eszme kimondása félfejjel megnövesztette őt.

— Nem megyek többé boltba, mondom megegyeszer. Maga se megy. Szabadok leszünk. Elmegyünk messzire. Oda, ahol nem lakik senki.

Erdőbe, hegyek közé. Megélünk ott is. Nem halunk éhen. Van ott minden. Van gyümölcs. Vannak vadak is. Fegyvert szerzünk és vadászunk. Ott nem kell majd napestig robotolni.

Aludni fogunk délig. Heverni fogunk míg nekünk tetszik. Egy barlangot berendezünk. Nagyszerű ágyat csinálunk falevelekből, fűvekből. Tudja, hogy micsoda dolog az, fűvön hemperegni? Milyen puha, milyen... milyen nagyszerű. És mindenütt fák, szabad ég, csupa bokor... hiába is mesélem, azt ismerni kell.

— Aztán télen mit csinálunk?

— Télen? — Megvetéssel nézett végig rajta, a rajongó, a tudatlan kételkedőn. — Ha fél, hát ne jöjjön velem, kell is magának. Előre tudtam, hogy magával sem mire sem megyek. Persze, olyan közönséges tökfilkó...

Kelecsényi magába fojtotta az ócsárló szavakat. Jó ideig lappangott még benne a harag, a megvetés, azonban elgyöngültek és mire a ligetbe értek, végképp elenyésztek. Az éjszaka színeivel egy feketeségbe forrasztott lombok közül kibukkant a teli hold.

Ezüstöszőld fűszőnyeg borult a párazatos, meleg anyaföldre. Vérforraló jázminillat

Fizetésrendezés — jelszavakkal.

Évtized óta beszélnek a vasutasok körében fizetésrendezésről, évtized óta elismerik illetékes körök, hatóságok ennek az óhajnak jogosságát, sürgősségét és ma is ott tartunk, ahol tíz év előtt tartottunk s ha az előjelek nem csalnak, meg van a hajlandóság, hogy 10 év múlva se beszélhetünk haladásról e kérdésben.

Legfeljebb a jelszavak változnak, illetve váltakoznak, melyekkel a fizetésrendezés kérdését toldozzák, halogatják, sikkasztgatják.

Majd az „állam pénzügyi helyzete” merül fel mint jelszó egy időre, hogy aztán hely adjon a „tanulmányozás” másik, igen tartalmas frázisának; egyszer a „külfölddel való hamis összehasonlítás” zengzetes zenéje üti meg a vasutasok fülét, hogy nemsokára „az ügy jóakaratu kezelése” ígéretének adagolásával csitítsák a könyörtelenül kopogtató éhséget, nyomort.

A legújabb zsolozsma címe: Türelem! A legutóbbi időben feltalált jelszó a „ma” kétségbeejtő bajára a „holnap” reménykeltő, édes balzsamirja.

Amióta lerántották a leplet arról a fennen hangoztatott igazságról, hogy az állam pénzügyi helyzete és a vasutasok fizetése összefügg, amióta bebizonyítottuk, hogy ennek a jelszónak ürességénél csak hazug volta nagyobb, azóta mindig jobban nyomul előtérbe a mindenre való hajlandóság fitogtatása a jövőre való utalással.

A fizetésrendezés kérdésének ez a mai stádiuma. Ezt a kort bátran elnevezhetjük a terminusos hazugságok korának. Mondhatjuk, valamennyi jelszóba burkolt hazugságok közül a legvakmerőbb, a legimperitensebb. Nemsokára példabeszéddé lesz a vasutasok közt a hazudozás e neme s a régi szólamot, „hogy úgy hazudik, mintha

tódult a padok egymásba forrt szerelmesei, a tavasz páros szobrai közé.

Kelecsényi rájuk se nézett. Nagyobb, hatalmasabb volt ő most az alantjáró embekeknél. Felemelt fejjel nézte a fákat, a fűvet, a holdat, melyekben az új Élet zálogát vélte megismerni.

A kerti kávéházakból rézkürt hangja szállt hozzájuk.

Kelecsényi fölállt egy fatuskóra, bal kezét mellére szorította, jobb kezét kinyújtotta.

Valami hatalmasat szeretett volna mondani, olyas valomit, mely pörölycsapásként szertezuzna mindent, rabságot, a multat, házakat, az utcát, várost; ne maradna más, mint erdő... erdő, csupa erdő...

Szólamok, futtában hallott versek szökepei bizsergették torkát, de az érzései a kezdetleges, formátlan képek lelke mélyén szunyadoztak és elsorvadtak, mielőtt ajkaihoz értek volna. Csak ennyit mondott: Péter!

— Péter, menjünk... menjünk azonnal, ne késsünk egy percig se. Rajta!...

Péter egy padon végigfeküdvé aludt. Aludt egészséges horkolással, ahogy csak egy fáradt fűszereslegény aludhatik, ki másnap reggel fél hatkor boltban akar lenni. Az árnyék eltakarta őt, csak a balfülét festette meg égő vörös színnel egy arra tévedt fény-sugár.

Kelecsényi István gögüsen félrehuzta száját és kimért, méltóságos lépésekkel utnak indult.

kottáról olvasná” rövid időn belül fel fogja váltani a „terminusra hazudik” kifejezés.

Ezt a jelszót a Szentkoronás Szövetség honosította meg grófi demokrata elnökével az élén, nemcsak meghonosította, de teljesen kisajátította a maga részére, talán már pátenst is vett a terminusra hazudás legújabb találmányára.

Mindenki előtt ismeretes, hogy az a szerencsétlenül egy csordába terelt valami, az a gondolkodástól elszoktatott alakokból álló Szövetségnek csufolt érdekszövetkezet önmagában, önmagáért tulajdonképpen nem is létezik, hanem csak egy bizalmi nyilatkozatok által megnövesztett politikai szakáll által lélegzik, ebben él és ezért, ennek a megnövesztése kedvéért áll fenn.

Ez a hatóságilag kiküldött vasutasámitó legelőször arra kötelezte magát a vasutas társadalom nevében, hogy a vasutasok 1908. évig nem bolygatják a fizetésrendezést. Gyalázatosan vakmerő vállalkozás egy oly hatalmas szervezetnek, mint a vasutasságnak nevében ilyen nyilatkozatot, ígéretet tenni s igazán nem tudjuk, hogy az önhittséget vagy a gyöngélméjtiséget csodáljuk-e jobban az ilyen ígéretben, de megtörtént.

A vasutas társadalom azonban megmozdult. Megmozdította a türethetetlen helyzet, a kétségbeejtő nyomor, az elviselhetetlen drágaság. A magát „Szent”-nek valló, Szövetségnek csufolt banda ugyan hallgatott volna örökké, de a maga érdekének védelmére tudatosan nevelt vasutasság benyújtotta memorandumát és a bajok sürgős orvoslását kérte.

A vasuti munkások Országos Szövetsége komoly, öntudatos, nem frázisokat puffogtató cifra munkában leszögezte a megélhetésnek, a teljesített becsületes munkának megfelelő követeléseket. Gyűlésén elhangzott, hogy nem „fizetésrendezést” akar, mert ezen a címen Magyarországon a munkabéreket *leszorítani* szokták, mert ezen a címen *alamizsnát* szoktak odavetni a vasutasoknak, hanem „béremelést” kíván!

E határozott fellépéssel szemben a Szent Szövetkezet, politikai kalandorával együtt, cselekedni volt kénytelen. Cselekvése méltó volt egész lényéhez. Cselekvésében nem tagadta meg önmagát.

Elhatározta, majd visszahatározta, napi-rendre tűzte, majd subládába zárta, felvette, majd letette a fizetésrendezést és még mielőtt csak egy lépést is tett volna ebben az irányban, még mielőtt *tervezetét elkészítette*, még mielőtt azzal egyáltalában csak *elben is* foglalkozott volna, kiadta a jelszót a vasutasok megnyugtatóására s megcsalására, a közvélemény elaltatására s elámitására. A jelszó a Szentté avatott körszakállon keresztül repült szét a sinek mentén; a jelszó a terminusos hazugság volt: „a *tél folyamán*”...

Batthyánynak hívják azt az alakot, aki miniszterek nevében leplezetten ugyan, saját felelőtlen szakállára azonban leplezetlenül kijelenti, hogy a fizetésrendezés a „*tél folyamán jön*”.

Mi ez? Mi az a fizetésrendezés? Miben áll, miben fog állni az? Melyik fizetésrendezés? Ki által követelt fizetésrendezés?

Csak nem gondolja ez az operette-alak, hogy mások érdekében is nyilatkozhatik, mint az ő kerületi hajcsárjai érdekében? Csak nem tekinti magát közbenjárásra, nyi-

latkozatra jogosultnak az egész vasutas társadalom, vagy csak egy egyetlen gondolkodó, osztálytudatos vasutas nevében?

Ha pedig nem tekinti magát feljogosított-nak erre, akkor bátran kérjük tőle, mi-csoda *fizetésrendezés* tekintetében kaphatott ő a tél folyamán ígéretet egy hónappal ezelőtt?

Arra a fizetésrendezésre vonatkozólag, amit az ő Szövetsége kidolgozott, benyújtott? *Hisz ilyen nem létezik!* Ilyent az ő Szövetsége *ki nem dolgozott, nem is képes kidolgozni.* Hisz ők az ő fizetésrendezési állítólagos tervezetüket szándékosan elhúzzák, elhalasztják, szemfedőbe takargatják, hogy soha fel ne támadjon.

Mire vonatkoztatta ez a politikai stréberben is az átlagosnál kisebb tudású alak az ígéretet?

Arra a fizetésrendezésre, amelyet be sem nyújtottak, arra, amelyet sem ő, sem a miniszter, sem senki a világon nem látott abból az egyszerű okból, mert nem is létezik?!

Hát hogy tehetett miniszterelnök vagy kereskedelmi miniszter ígéretet a tél folyamára, vagy bármikorra egy olyan fizetésrendezésre, amelyet nem látott, amelyről még csak *halvány sejtelmé* sem lehetett. Vagy ha tett — amiben a leghatározottabban kételkedünk — hogyan lehet bizni egy ilyen ígéret *becsületességében, beváltásában komolyságában?*

Vagy azt hiszi talán a magát vasutasnak feltölt szőrzet, hogy a nyomorúság hatása alatt, a jogtiprás kísérleti nyulai, a vasutasok annyira elvesztették már mindnyájan gondolkodó tehetségüket, hogy a szakáll minden mozgását szent jelenségnek, az abba belemorzsolts minden hazugságot és butaságot szentírásnak tekintenek?

Vagy lehet-e ezt a kijelentést másnak, mint üres jelszónak, terminusos hazugságnak tekintenünk, különösen ha meggondoljuk, hogy legutóbb a cserbenhagyásban kiváló bőrkabátos a Szent-Szövetség állítólagos létező fizetésrendezési tervezetét is cserbenhagyta, elejtette?

A mesterségesen butaságra nevelt és sötétségbe süllyesztett szent tömeg gondolkodhat talán másképpen, de osztálytudatos, csupán a becsületes munka igazságában, saját erejében bizó és nem politikai szakállba kapaszkodó vasutas másként nem gondolkodhatik.

Haladjon csak a Szentek bálványimádó tömege a maga útján. Minden nap egy csalódással lesz gazdagabb s ha teljesen el nem butul a Hiszekegyben, valaha talán el fog oda jutni, ahová mi régen eljutotunk már, amin a mi Szövetségünk már régen felülemelkedett.

Mi is haladunk a magunk útján. Az öntudatos szervezkedés rögös, de biztos sikerre vezető mesgyéjén. Mi a fizetésrendezést kenyérkérdésnek, életkérdésnek tekintjük és nem *üres jelszavakkal, terminusra való hazudozással* elhomályosítható, kijátszható kérdésnek.

Minket jelszavak nem tévesztenek meg, hazugságok nem állítanak meg küzdelmünkben, mert mi tudatában vagyunk saját erőnknek, becsületes munkánknak, mely a mi egyedüli erősségünk, várunk.

Mi bátran nézünk a jövőbe, mert mi a multakból tanultunk. Különösen megtanul-

tuk, hogy a fizetésrendezést jelszavakkal soha meg nem csinálják, hogy azok, akik jelszavakat hangoztatnak, mikor pénzt kellene csörgetni, árulói a becsületes ügynek, a vasutasok igazságának.

Reméljük, hogy a „tél folyamán“ nyilván minden vasutas szeme és ebben a világosság reményében látjuk a fizetésrendezés egyetlen biztosítékát, a kenyér igazságának diadalához vezető igaz utat.

SZÖVETSÉGI ÜGYEK.

A Vasuti Munkások Országos Szövetségének hivatalos közleményei.

A szövetség központjának telefonszáma 76-01.

Zágráb—Székesfehérvár.

A jövőd vasárnap szorgos, nagy munkának van szánya. Az ország két városában nagyjelentőségű értekezlete lesz a céltudatos vasuti munkásságnak.

Székesfehérvárott a Déli Vasut alkalmazottai tartják meg országos értekezletüket és tanácskozásaik bizonyára közelebb hozza testvéreinket jogos és igazságos kívánásaik teljesítéséhez.

Zágrábban pedig Szövetségünk horvátországi kerülete tartja alakuló közgyűlését és hatalmas várunknak egyik legerősebb bástyája épül.

A legteljesebb sikert kívánjuk mindkét helyen tanácskozó testvéreinknek. Reméljük, hisszük: jó nap lesz ez a vasárnap és a vasutasmozgalom fejlődésében vörösbetűs ünnepnappá lesz. Előre!

Beszámolóik.

A budapesti hatodik helyicsoport. Vasárnap, e hó 18-ikán délelőtt a József főherceg-szálloda nagytermében megtartott nyilvános gyűlésen megalakult Szövetségünk hatodik fővárosi helyicsoportja, a *Máv. gépgyári helyicsoport.* A jól látogatott gyűlés elnöke *Garai* munkástárs, jegyzője *Dorcsák* munkástárs volt. A napirend előadója *Cservenka* munkástársunk volt, aki meggyőző érvekkel bizonyította az osztálytudatos szervezkedés szükségességét. Kimutatja a szentkoronás szövetség és a Vasuti Munkások Országos Szövetsége között való különbséget. A szentkoronás szövetség a vasutasok érdekei ellen alakult és ellene működik, az egy politikai kalandor kezében van. A mi Szövetségünk azonban céltudatosan küzd az összes vasutasok, elsősorban a vasuti munkások jogaiért és kenyéréért. Felhívja a megjelenteket, alakítsák meg a Vasuti Munkások Országos Szövetségének „*Budapest-gépgyári*” helyicsoportját és gondoskodjanak róla, hogy a gépgyár munkásai egytől-egyig Szövetségünkhöz csatlakozzanak.

Az egybegyültek erre egyhangú lelkesedéssel megalakították a helyicsoportot és megválasztották a vezetőséget.

Elnök lett: *Varga György*, alelnök: *Fábián János*, jegyző: *Schwarzbacher János*, pénztárnok: *Lichtner István*, ellenőrök: *Gelenes György*, *Jelinek Ferenc*, választmányi tagok: gázosztály: *Greiner József*, *Pelli József*, *Dávid Gábor*, hidm.-oszt.: *Ladányi Mihály*, *Fodor László*, mozdonyoszt.: *Tóth Lajos*, *Méri Albert*, kovácsm.-osztály: *Kiss Ákos*.

A helyicsoport elnökének, *Varga György* munkástársnak lelkes köszöntő szavai után a gyűlést berekesztették.

Három új befizetőhely. Derék székesfehérvári munkástársaink tündöklő példáját adják a buzgó, lelkes kötelelességteljesítésnek. Megszervezték a Dv. balatonparti vonalán alkalmazott munkástársakat és a legutóbbi három hét alatt újabb három befizetőhelyet alakítottak: *Fehér-Zichyfalván*, *Komáromban* és *Moóron*.

Komáromban e hónap 11-én volt az ala-

kulás. A központ megbízásából *Székesfehérvárról* megjelentek *Dobros István* és *Samaros János* munkástársak. *Dobros* tagtárs lendületes beszédben fejtegette az összetartás és szervezkedés célját és hasznát. Kérdésére a nagy számban összegyűltek egyhangúlag kimondták, hogy csatlakoznak a Vasuti Munkások Országos Szövetségéhez és megalakítják a komáromi befizetőhelyet.

Ezután *Samaros János* tagtárs felolvasta az alapszabályokat és megmagyarázta az egyes pontokat.

Az alakulás óta egyre lépnek be tagok a befizetőhelybe, úgy, hogy rövidesen átalakíthatjuk helyicsoporttá.

A komáromi befizetőhely helyisége *Gyár-utca 7. szám* alatt levő *Bódis György-féle* vendéglőben van. Hivatalos órák és befizetés: vasárnap délelőtt 9—11-ig, tagértekezlet minden hó első vasárnapján 8—11-ig.

Moóron a befizetőhely megalakításánál *Székesfehérvárról* *Dobros István* és *Major József* tagtársak működtek közre.

Elismerés illeti meg a derék székesfehérváriakat szorgalmas, derék munkájukért.

A helyicsoportok közleményei.

Pozsony. A pozsonyi helyi csoport december hó 2-án, délután fél 4 órakor *Stefánia-ut 7. szám* alatti *Resnak-éle* vendéglőben *havi taggyűlést* tart. Napirend: 1. Jegyzőkönyv felolvasása. 2. Pénztári jelentés a mult hóról. 3. Vigalmi bizottság választása. 4. Elnöki jelentés. A vezetőség felkéri az összes helybeli és vidéki tagtársakat, hogy mentől nagyobb számmal jelenjenek meg.

Szombathely. A helyi csoport helyiségében kedden, november hó 27-én, este 8 órakor *Bernicza József* tagtárs *beszámolót* tart a déli vasutas székesfehérvári országos értekezletéről. A beszámolón jelenjenek meg valamennyi tagtársaink és hozzanak magukkal vendégül olyan déli vasutasokat is, akik esetleg még nem tagjai szövetségünknek.

Békéscsaba. A helyi csoport helyiségét áttette az *Ujkigyósi-uton* levő *Blau József-féle* vendéglőbe. Hivatalos óra minden csütörtökön este 7 órától 9 óráig, taggyűlés minden hó első vasárnapján, vezetőségi ülés minden vasárnap délután 2 órától 5 óráig. A vezetőség arra kéri a tagokat, hogy az üléseken és gyűléseken pontosan és teljes számban jelenjenek meg.

Sopron. A soproni helyicsoport minden hó első vasárnapján délután 4 órakor taggyűlést tart, amely a megjelentek számára való tekintet nélkül határozatképes. A taggyűlést megelőző szombaton este hét órakor vezetőségi ülés.

Meghívó. A miskolci helyicsoport november hó 1-én a *Horváth-féle* nagyszálló összes termeiben, táncsal egybekötött *kedélyes estélyt* rendez. A mulatságon több budapesti műkedvelő-tagtárs fog résztvenni.

Piskiről írják nekünk: *Till Márton* pfentartási kőműves, szövetségünk tagja, f. hó 19-én hosszas szenvedés után meghalt *Pusztakalánban*. Szövetségünk piski-i csoportja képviseletében többen voltak munkástársunk régtisztességén és koszorút helyeztek ravatalára.

Nyugtázások.

Kimutatás. A harcban állott villamos kartársaink segélyezésére, a következő önkéntes adományok érkeztek be a vasuti munkások országos szervező bizottsága rendelkezésére:

Budapest, István-telki főműhely munkásai: IV. F. osztály, *Stier* 42.10 kor., *Schmiedt Antal* 30.20, I. L. osztály 10.70, *Fémöntők* 17.80, III. és IV. D. oszt. vasesztergályos és segédgépmunkások 126.70, V. L. osztály 8.70, L. osztály *Fényező* 11.80. Összesen 248.— kor.

Északi főműhely: III/a osztály munkásai 29.42, III/a *Kovácsok* 7.50, V. oszt. *Boscyk* 7.70, *Asztalosok* 9.90, *Bognárok* 11.20, V. B. oszt. lakatosok 22.60, III. B. oszt. *Kovácsok* 8.20, *Lovass János* 24.30, *Kucher* 17.10, *Suba Imre* 7.90, *Sartori* 12.—, IV. oszt. *Kazánkovácsok* 12.90 IV. osztály, *Győrváry* 18.50, V. osztály *Fényező* 7.90. Összesen 197.62 kor.

Különféle szolgálati helyek munkásai: Keleti műszaki 8.40, Keleti p. udvar pálya fentartás 8.10, Keleti p. udvar kocsitisztítók 13.02, Központi szertár 2.40, *Schlager Rezső* ismeretlen szolgálati hely 17.60, *Nyugoti p. udv. raktáriak* 34.80, *Petz*

János ismeretlen szolgálati hely 11.20. Összesen 95.52 kor.

Vidéki szervezett munkások: Debrecen 48.66, Békéscsaba 22.20, Nyíregyháza 3.70, Hajdúszoboszló 11.20, Kecskemét 10.—, Brassó 9.—, Ujvidék 8.—, Kolozsvár 24.70, Pozsony 4.14, Sátoraljaujhely 50.—, Tokaj 2.—, Cserdi 5.60, Károlyváros 9.40, Zimony 5.—, Munkács 20.—, Pécs-Udvard 8.08, Kaba 1.40, Lugos 3.10, Versec 9.40, Szeged 12.91, Vésztó —.80, Ruttka 60.—, Zágráb 40.—, Péczel 7.90, Székesfehérvár 104.50, Baja 4.20, Lelle 10.—, Deés 35.32, Uj Zsolna 4.—, Miskolc 42.—, Fiume 6.—, Nagybecskerek 20.—, Orosháza 14.70, Vinkovce 6.50. Összesen 628.17 kor.

Egyesek adománya: Sauer József —.20, Koczman János —.70. Összesen —.90 kor.

Végösszeg: 1158.45 kor.

„Alamizsna és korbács.“

Budapest szervezett munkássága vasárnap délután hatalmas népgyűlésen követelte az általános, titkos választójogot és erőteljesen tiltakozott a kilátásba helyezett sztrájk törvény ellen. A népgyűlésen sok vasuti munkás is részt vett. Lefolyása a többi munkás társainkat is fölülte érdekli, ez okból a következőkben beszámolunk (sajnos, csak kivonatossan tehetjük) az ott elhangzott beszédekről.

A Tattersall hatalmas csarnokát délután három órára színültig megtöltötte a hallgatóság és még mindig jöttek azok, akik már kinnrekedtek és az udvaron várták meg a gyűlés végét.

A gyűlés elnökétől Garbai Sándort, jegyzőül Matós Jenőt választották meg.

Az általános választói jogról Groszmann Miksa beszélt. Azt mondotta, hogy a múlt év óta egy éhes sáskahad lepte el az országot s most minden sáska minél több falatot akar elhódítani. Vajda Sándor képviselő néhány nap előtt kérdést intézett Wekerle Sándorhoz, Magyarország jelenlegi főbörbéjéhez (Zajos derűtség), hogy miképp áll az általános választójog ügye. Wekerle kitérőleg válaszolt, pedig mikor a tálhoz ültek, azt hirdették, hogy az állami rend helyreállítása után más feladatuk nincs, mint az általános választói jog törvénybe iktatása. A kormánynak nem is volna joga most mással foglalkozni. Wekerle pedig azt mondotta, hogy a megoldandó feladatok sorrendjét ők határozzák meg. Ez azt jelenti, hogy évekig elhalasztják a reformot. S milyen lesz a reform. Wekerle szavaiból azt látjuk, hogy a népet kiakarják játszani s az uralmat megtartani azon osztálynak, amely eddig a nép fölött a hatalmat bitortolta. De a nép ebbe nem fog belenyugodni. Nem nyugszik bele abba, hogy az új törvényt, mint Wekerle mondotta, az ezeréves hagyomány, a népkizsákmányolás alapján létesítsék, hanem követeli, hogy a demokrácia alapján valósítsák meg.

Bokányi Dezső a sztrájk törvényről szólva, azt mondja, hogy nemrég, mikor általános választói jogért folyt a harc, felülről azt hangoztatták, hogy nem politika kell a népnek, hanem kenyér. Megfogadtuk a tanácsot s az egyetlen fegyverhez nyultunk, melylyel nagyobb kenyeret szerezhetünk, a sztrájkhoz. Amde most meg azt hangoztatták, hogy érdekei megvédését bizza a nép a politikai faktorokra s nem kenyeret juttatnak, hanem sztrájk törvényt. Azt mondja Polónyi, hogy nem volna sztrájk, ha üzletszerűleg nem szítnák. (Viharos ellentmondás.) Hasonló beszédek hangoztak el a Házban is s a parlament nem tudott ezen az alacsony színvonalon felülemelkedni. Azt mondják, hogy a sztrájkok teremtették meg a drágaságot. Eppen három éve, hogy Budapestben a drágaság növekedése megkezdődött s ezután kezdődtek csak a nagy sztrájkok, tehát éppen megfordítva, éppen a drágaság okozta a sok sztrájkot. Ha a munkások képviselői benn ülnének a város házában, lehetetlenné tennék a bűnös házbérszorsorát s a telekspekulációt. Az ipar föllendülését akarják a sztrájk törvény által elérni. Pedig mi okozta, hogy Magyarországon csak üvegházi ipar van? Csupán az, hogy a nép nyomorban van, a munkáért alacsony s a nép nem fogyasztóképes.

Azt hiszem, a sztrájk törvény csak egy trükk. A mi elnyomásunkkal akarják a polgárság figyelmét eltéríteni a nemzeti vívmányokról, amelyeket ki nem vihettek.

De jöjjön a sztrájk törvény. Harcolni fogunk más módon, mint eddig. Ha lehetlenné teszik a nyílt harcot, rákényszerítik a munkást az alattomos harcra. Mindenki védekezik úgy, ahogy tud. S ha nem lesz lehetséges a nyílt agitáció, megteremtjük a házi agitációt, agitálni fogunk ellenőrzés nélkül titokban s Polónyi Géza fogja megteremtetni az igazi erős munkásmezeját. Válaszunkat a kormánynak röviden összefoglalhatom: „Alamizsnátokat megvetjük, a korbácstól pedig nem féltünk!“ Ez a mi válaszuk! (Percekig tartó viharos taps és éljenzés.)

Garbai Sándor elnök hangoztatta végül, hogy a munkásság küzdeni fog a Wekerle által hangoztatott történelmi hagyományok ellen, amely száz év óta nem jelent mást, mint elnyomatást.

A gyűlést ezután bezárta s a 40—50.000 főnyi tömeg csendben széteszlott.

Vasutas-nyomorúság a határon.

Orsova, november 22.

Szinte leírhatatlan az a helyzet, amiben itt a vasuti munkás tengődik. Kétségbeesítő állapotában kihez forduljon? A magas kormány sokkal magasabban trónol, semhogy innen a nyomorúság völgyéből felhangzó panaszt meghallaná. Nektek mondjuk el, munkástestvérek, ti megértitek.

A szerb vám elzárása óta az élelmiszer ára rettentő módon felszökött. Mig azelőtt a marhahús kilója 42—48 kr. volt, most 78 kr. Disznóhús 50 kr. volt, most 80 kr. A zsirnak 50 kr. volt kilója, most 1 forint. Ilyen arányban szökött fel az ára a többi élelmickeknek is.

Ami pedig a keresetet illeti, nemhogy emelkedett volna, sőt kevesebb lett. Mikor a nyáron a pályafentartási munkások napi-béremelést kértek, azzal vigasztalták őket, hogy ha javítást nyomban nem is adhatnak, lesz az osztálymérnökségnek arra gondolja, hogy a fizetés tévve ne lejjebbitessék. Persze ez csak ígéret maradt, mert október elseje óta 10 krral kevesebb a kereset. Pedig éhbérnek lehet nevezni azt a fizetést, mit az orsovaiak nehéz, fárasztó munkájukért kapnak.

Pályamunkások napibére ezen elviselhetetlen drágaság mellett 70 kr., ipari munkásoknak, kik már 10—15 év óta szolgálnak a Máv.-ot, 1 frt 50 kr. és 1 frt 60 kr. a napibérük, de van ipari munkás még 1 frt és 1 forint 20 krral is. Nyomorúságukhoz hozzájárul még, hogy távol a beosztási helyüktől, a vonalon kell dolgozniuk és csak szombat estére kapnak egy hazautazásra szóló utalványt. Hálópénzt nem kapnak s így a pályőrök és a környék lakosainak jószívűségére vannak utalva.

Az ipari munkások kapnak ugyan 30 kr. kiküldetési pótlékot, de a családtól külön élve, szállást is fizetni ebből a keresetből, képtelenség. Ehhez hasonló a többi munkások helyzete.

Hogy némiképp is boldogulhassanak a munkások, az ü. v.-hez bevásárlási könyvért folyamodtak, mert noha Temesvárott nem lehet valami olcsóságról beszélni, de az élelmiszer mégis olcsóbb. Bizonyítja ezt az is, hogy minden vámtiszt, portás, hajós, pénzügyőr, vasutas és egyéb állami szolgálatist és hivatalnok kért és kapott is be, vásárlási könyvet és mindannyian Temesvárra mennek bevásárolni. A munkások még itt is kivételt képeznek. Kérve nyertek már több ízben. Az állomási, illetve raktári munkások meg is kapták, a fűtőházi és pályamunkások még mindig nem tudják, meddig kell várniuk. Itt a tél a küszöbön, hogy fognak keresetükből e drágaság mellett táplálkozni.

Az évi szabadság megadása dolgában is fejetlenség urakodik. A raktáriak megkap-

ják a szabadságot, a szénfűtőházi és pályamunkások nem kapják meg. Hogy miért, azt csak a szolgálati főnök urak tudnák megmondani.

Feresku János munkástársunk bevonult fegyvergyakorlatra. Nős, tagja a nyugbérpénztárnak és mindennek dacára nem akarják neki járó pénzt kiutalni. Kiváltatták vele a házassági levelet, fizetett érte 5 koronát, de a fegyvergyakorlat idejére kijáró 60 százalékról szó sincs.

Fűtő kartársaink arról panaszkodnak, hogy az indulás előtt és azonkívül a honállomásra érkezéskor is 2—3 órát kell a fűtőházban tölteniük. Úgy az uton, mind egyebütt, el kell a mozdonyvezetők dolgát (tömités, javítást stb.) végezniük. Szívesen tennék, ha a mozdonyvezető urak is megtennék a kötelességüket, de ahelyett — köztük egynéhány — még gorombáskodik eme szegény páriákkal.

Ideje, hogy itteni testvéreink öntudatra ébredtek. Szervezkedésük, összetartásuk révén sok bajt és sérelmet lehet és kell is orvosolniuk. A mi panaszuk siket fülekre talal úgy is. A szervezkedés, az összetartás hatalmának erejével kell széttörnünk ennek a nyomorúságnak testet-lelket sorvasztó láncait. Gyerünk előre!

SZERVEZETI ÜGYEK.

Értesítés. Értesítjük munkástársainkat, hogy a Vasutas Zsebnaptár még ebben a hónapban meg fog jelenni a szervező-bizottság kiadásában.

Külső csin és tartalom tekintetében minden lehető elkövetünk, hogy munkástársaink ne csak élvezetet, hanem mindazon tudnivalókat feltalálják a naptárban, amire a vasutas életben szükségük van.

Felhívjuk a helyicsoportok figyelmét arra, hogy rendeléseiket tegyék meg minél előbb a kiadóhivatalban.

Figyelem, levelezők! Lapunk olyan örvendetes módon terjed, hogy nyomdai előállítására hosszabb időt vesz igénybe. Miután azt óhajtjuk, hogy valamennyi olvasónk idejekorán kapja kézhez lapunkat, korábban kell az anyagot lezárnunk.

Értesítjük ennél fogva összes levelezőinket, hogy a jövő számtól kezdve

kedden délután lesz lapzárlat.

Csak az a levelezés vagy tudósítás kerülhet a legközelebbi számba, amely kedd délig kezeink között lesz. Ami később érkezik, csak a következő heti számba jöhet.

Üdvözlettel

a Magyar Vasutas

szervezőbizottsága és kiadóhivatala.

Figyelem, szombathelyiek! A szombathelyi nyugbérpénztár f. hó 25-én, vasárnap délelőtt 9 órakor, gyűlést tart, amelyben egy bizalmiférfi választatik. Erre nézve a szombathelyi csoport felhívja az egész műhelyi munkásságot, hogy e hó 25-én d. e. fél 9 órakor az egyesület helyiségében minél nagyobb számmal jelenjenek meg.

Debrecen. Tudatjuk a fogyasztási szövetkezeti tagtársakkal, hogy már megnyílt az üzlet, Miliusz-tér 4. szám alatt lehet vásárolni. A tagtársak pedig, akik még nem tagjai a fogyasztási szövetkezetnek, a szolgálati főnökénél beiratkozhatnak. Vásároljuk a saját üzletünkéből az élelmi cikkeket!

A vezetőség.

Gyűlési tudósítás. Arad. Az Aradcsanádi vasut munkásai e hó 19-én este jól látogatott értekezletet tartottak Aradon, a Pécskai-ut 6. sz. alatti vendéglőben. Napirenden volt az Aradcsanádi vasut alkalmazottainak helyzete.

Fürst munkástárs, központi kiküldött, erős szavakkal ostromozta azt a gyalázatos bánásmódot, melyben különösen a műhely munkásai részesülnek a műhelyfőnök és a művezetők részéről. Fölhívta a jelenlévőket az erőteljes szervezkedésre, mert csak ez az egyedüli eszköz arra, hogy a viszonyokat gyökeresen megjavítsuk. Ne tiljenek fel

azon hazug híreknek, hogy el lesznek bocsájtvá azok, kik szervezkednek. A Mávnál is hasonló volt a helyzet és ma az eredmény az, hogy a Máv munkások évi szabadságban, nyugbérben és más egyéb kedvezményben részesülnek, amelyek az Acsevnál nem léteznek.

Utána Klopstein Ernő munkástárs, a külső szervezett munkásság titkára tartott rendkívül hatásos beszédet. Fölhívta az Acsev munkásokat a kitartó szervezkedésre s biztosította őket, hogy Arad város négyezer szervezett munkássága minden eszközzel meg fogja őket védeni az üldözések ellen. Nincs az az erőszak, — ugymond — amely meg ne törne a szervezett munkásság összetartásán. Szavait lelkes éljenzéssel fogadták.

Mohai munkástárs záróbeszéde után az értekezlet lelkes hangulatban befejeződött.

Pályázat. A Vasuti munkások országos szervező-bizottsága a „Magyar Vasutas” kiadóhivatalában betöltendő tisztviselői állásra pályázatot hirdet. Pályázati feltételek: Magyar és német nyelv bírása, a mozgalomban való jártasság. Havi fizetés 130 kor. Az állás december 1-én töltendő be. Ajánlatok folyó hó 26-ig beküldendők a „Magyar Vasutas” kiadóhivatalába (Rottenbiller-utca 1. szám.)

Szövetségünk emlékirata még kapható. Megrendelhető lapunk kiadóhivatalában vagy Szövetségünk központjánál 20 fillérért.

LEVELEZÉS.

Nyugati szertár. (Szénmunkások helyzete.) Ismertettük már a nyugati szertárban lévő szénmunkások helyzetét, hogy az akkordmunka mellett nem képesek annyit sem keresni, hogy a legszükségesebbet, ami az élet fenntartásához szükséges, be bírják maguknak szerezni. Mennyivel drágább most a megélhetés, a lakbér, szóval minden. Igaz, hogy a munkabérek is emelkedtek már mindenhol, csak éppen a nyugati szertárban a szénmunkásoké nem. Ez nemcsak hogy nem emelkedett, sőt még annyit sem fizetnek, mint ezelőtt tíz évvel fizettek. Ugyanis 1891-től 1897-ig fizettek egy tonnaszén kirakásáért 8 krajcárt, a felrakásért pedig fizettek 18 krajcárt tonnáknként. Igaz, hogy vállalkozónak fizették, nem a munkásoknak. Most pedig, hogy a szertár maga kezeli a munkát, nincs vállalkozó és fizetnek egy tonna szén felrakásáért 17 krajcárt, a kirakásért pedig 7 krajcárt. Most pedig nem úgy van, mint az említett években volt, mikor még vállalkozói kezekben volt a munka. Ugyanis a vállalkozó csak kirakatta, rámolni nem kellett soha, mert az a nagy forgalom akkor még nem volt, ami most van; nem kellett a szénlerakó-helyeket úgy megterhelni. Most pedig megtörténik, hogy egy kocsi szénnel többet kell dolgozni a kirakás után vagy előtt, mint amennyi időt a kirakás igénybe vesz. Szóval, nagyon sok munkát kell végezni olyan, amiért nem számítanak egy fillért sem. Például, mire a kocsikat arra a helyre állítják, ahol ki lesznek rakva, gyakran eltelik egy óra is az ido-oda való tologatással.

Azonfelül van rá eset, hogy az összes kirakómunkások rámolással vagy tisztogatással vannak elfoglalva fél napig is. Mivel hogy a szénrakás már nagyon magas, addig nem lehet kirakni, míg le nincsen rámolva. És az ilyen munkákért nem számítanak semmit. Pedig, hogyha a munka akkord, kötelessége volna annak az illetőnek, aki azzal van megbízva, hogy a munkások felett rendelkezék, minden munkát pontosan bevezetni és elszámolni. Nem kívánják azok a szegény munkások, hogy nekik ingyen fizessenek, de amire rádolgoztak, legalább azt fizessék meg. Az is nagy hátrányukra van, hogy a szállítás nincsen beosztva. Legtöbbször úgy van, hogy nagyon is sok a munka, mivel minden egyszerre érkezik, akkor persze felvesznek kiegészítő munkásokat, mikor azután a roham megszűnik, akkor meg sétálni küldik még az állandó munkásokat is.

Más munkaágaknál megvan az is, hogy koronként emelik a munkások alappéréit is, de itt nem. Azért van az, hogyha már most egy munkás eléri azt a kort, hogy beléphet a nyugbérbe, még annyi fizetést sem kaphat, mint egy fiatal munkás.

Debrecen. (Nincs tüzelőanyag.) Már igazán tűrhetetlenné vált az az állapot, amelyben itt mindnyájan szenvedünk. A múlt évben az volt a baj, hogy nem volt olesó szénünk. E helyen is felhívtuk a felettes hatóságunk figyelmét erre a nyomoruságos állapotra és mi lett az intézkedésből? Az, hogy most már se szén, se fa. Már körülbelül két hónapja nincsen egyik se. Befizették sokan a pénzt, el is fogadták, de se fa, se szén nincsen. Ugy kell venni a boltból, tíz kilója 13 kr., azaz 26 fillér. (Nesze neked vasuti!) Ez aztán jól esik a többi drágasághoz, de hát azok, akiknek úgy is jó, nem törődnek velünk. És ez mind azóta van így, mióta a szertártól elvették a kezelést. Az állomás kezeli most, meglátszik ugyan, hogy milyen szakképzettség van ott az anyagkezelésben, hogyan értenek az előirányzásokhoz. Ismételt felkérjük az érdekelt hatóságot, kegyeskedjenek intézkedni, de nem úgy, mint tavaly. Az ilyen gyors intézkedéstől, a nyomoruságunk iránt érzett érdeklődésnek, rokonszenvnek ekkora melegétől igazán megfagyhatunk a télen.

Debrecen. (A műhely hajcsára.) A debreceni műhely mozdonysereldejének van egy Nagy Sándor nevű művezetője, aki — úgy látszik — művezetőségre való rátermettségét azzal akarja fölebbvalói előtt bizonyítani, hogy a IV. osztálybeli napszamos munkástársunk fölött kegyetlen hajcsárkodást gyakorol, e közben pedig reá nézve igen jellemző kifejezéseket használ munkástársainkkal szemben: *Pfuj, büdös paraszt! Mars, lusta paraszt!* De neki még ez mind nem elég, hogy munkástársainkat *testileg sanyargatja, erkölcsileg megalázza*, hanem még anyagilag is iparkodik őket megkárosítani, amennyiben a múlt napokban is történt, hogy egy munkástársunk által összehajtott szemétrakásban addig turkált, amíg sikerült neki pár darab ócska hulladékvasat találni és ezért ezt az amugy is pogány díjazott szegény munkástársunkat két *penzbírsággal sújtotta.*

Ezek után figyelmébe ajánljuk a művezető urnak, hogy iparkodjon a művezetői illetését redukálni, amennyiben azt is gondolja meg, hogy a munkások között van, hanem önértékes és szorgalmas munkások között. Ha erre a gondolatra képtelen ön magától rájönni, hát majd segítünk ebben.

Csáktornya. (Pofozkodó pénztáros és az igazságosztó főnök.) A múlt hónapban Friedenthal Samu raktáros Knapics Ferenc tagtársunkat megpofozta. Tagtársunk a főnök urhoz ment panaszra, de nem kapott elégtételt, hanem a főnök ur 3 napi szabadságra eresztette. November 19-én reggel a 271. sz. vonat tolatott és Krecsun Mátyas tagtársunk ment a fékre. A 271. számú vonat mikorra visszatolatott s a kocsit Krecsun Mátyas megfékezte, odajött Friedenthal Samu raktáros és mindjárt kezdett káromkodni és gyalázkodni és arról bizonykodott, hogy ő nagyobb ur, mint a mi szervezetünk. Majd bement a főnökhöz, aki behívta Krecsun Mátyas tagtársunkat s 3 napi szabadságra eresztette. Hát az ilyen gyalázatoságokhoz kell-e kommentár? Ha a munkásság ilyen komiszkodások miatt kitör, sztrájkba lép, ugyan ki lesz az „izgató”, nagyuraimék!

Érseknégyvári fűtőház. (Csoportvezető nem művezető.) Van a fűtőházban egy csoportvezető (Priboj) Pálmai József, aki mindenáron művezető akar lenni és lesz is, ha még egyszer újra kezdik építeni a vasutat. Munkástársaink már többször figyelmeztették, hogy másképp viselje magát, hogy ne lesse mindig az irodaajtót, ne spicliskeájék folyton, mert ugy sem lesz művezető, hiába minden hazudozás, árulkodás, célt nem ér vele, de ökelme mindennek dacára is, tovább üzi szegénytelen tetteit. A sok közül csak egyet sorolunk fel:

Toth László munkástársunk f. é. szeptember hó

9-én baleset folytán megbetegedett. A betegsegélyző pénztárhoz kérvényt nyújtott be a táppénznek 50%-ról 75%-ra való emelése végett, amit meg is kapott volna, ha a tanu, Pálmai József, nem vall hamisan. Azt hazudta, hogy a baleset nem 9-én, hanem 10-én történt. Ezzel a dolog le van tárgyalva. A főnök ur előtt Pálmai ellen senkinek nincs szava. Hiába akarta munkástársunk tanukkal bizonyítani, hogy neki igaza van, meghozták az ítéletet s munkástársunk meg lett károsítva tizenhat koronával.

Pálmai a főnök ur előtt talán egy lépcsővel előbbre jutott? Egyébként is ő nagyon szereti az órákat lehuzni. Három perc késésért egy óra, de ha háromnegyed órával tovább kell dolgozni, azt nem lehet elszámolni. Valami rendeletet tud rá felmutatni. Biz, ez furcsa rendelet és bár manapság mindent lehet, de amit Pálmai mond, azt már nem hisszük el.

A főnök ur figyelmébe ajánljuk ezt a jómadarat. Méltassa egy kis figyelemre és akkor könnyen megismeri. Ha megismerte — azt már a főnök ur jóizlésére bizzuk, hogy mit tegyen vele.

IRODALOM.

Város. Lapunk tárcarovatában egy erőteljes elbeszélést közölhetünk a szerzők szivességéből, *Bálint Aladár és Madarász Emil „Város”* című, legközelebb megjelenő könyvéből. A szociális irányu elbeszéléseket és költeményeket tartalmazó mű 2 koronáért megrendelhető a Népszava könyvkereskedésében, VII., Nyár-utca 1.

INNEN-ONNAN.

Köszönetnyilvánítás. Elhalt atyám temetésén megjelent összes munkástársaim őszinte részvételeért és közreműködéséért ezuton is hálás köszönetemet nyilvánítom. Arany, 1906 november 10.

Toth János.

Köszönetnyilvánítás. Alulírott köszönetemet nyilvánítom mindazon munkástársaimnak, kik hosszú betegsémem alatt rossz anyagi helyzetemben segíteni iparkodtak. Munkástársi udvözzettel *Szilassi Kálmán*, kikötő-lakatos, istvántelki főműhely.

Nyilatkozat. Alulírott, sajnálatomnak adok kifejezést, amiért, téves gyanuokok alapján, *Vörös János* lakatos munkástársamat alaptalanul vádoltam. Érem munkástársamat, hogy feledje el a múlt s sérelmet, mert cselekedetemben nem a jómagam érdekeit vezérelt.

Arany, 1905 november 18.

Előttünk:

Mohai István,
n. csoport elnöke.
Füsti Dező,
központi küldött.

Epstein,
géplakatos, az Acsev
műhelyében.

Kisiklott gyorsvonat. A fumei gyorsvonat e héten Adonyszabolcsnál, hibás váltóállítás következtében, kisiklott. Szerencsére elszakadtak azok a káposok, amelyek a kocsikat a mozdonyhoz fűzik s így a lokomotív külön rohant előre, a többi kocsi pedig egymásra torlódtak ugyan, a megremültek össze-vissza ütdöttek, de azt a nagy katasztrófát, amely fenyegette őket, mégis elkerülték. A nagy rázkódtatás, amely után a vonat természetesen megállott, óriási pánikot okozott az utazó közönség sorában. Azonban senki sem sérült meg.

Függő vasut a Mont-Blancra. Genf-ből jelentik: Egy svájci társaság tervet készített egy függő vasutról, amely a Mont-Blancnak csaknem a csucsáig visz. A vasut pályája Chamonnix völgyéből indul és Aiguille de Midiig, a Mont-Blanc csoport középső pontjáiig megy, körülbelül tizenkétezer láb magasra. A törv szerint a vasut nyolcezer méter magasságig közönséges síkló s a függő pálya csak itt kezdődik.

Szerkesztői üzenetek.

Gábor, Budapest. Nincs igaza. Semmi okunk sincs arra, hogy szemrehányással illessük testvérlapunkat, a *Vonalkisztrő-t*, amiért a *Magyar Vasutas* legutóbbi számának egy cikkét leköszölte. A cikk kétségtelenül közérdekű és testvérlapunk csak szolgálatot tett a közös ügynek azzal, hogy a saját olvasói között is terjesztette a szentkoronás szövetség bomlásáról szóló fejtegetéseket. Egyáltalában — és ez a jövőre is szól — nincs kifogásunk az ellen, ha testvérlapjaink egyik-másik közleményünket átveszik. Még arra sem tartunk igényt, hogy a közlemény forrását megjelöljék. Elég nekünk az, ha azokat az igazságokat, amelyeknek mi vagyunk a hirdetői, a legszélesebb körben iparkodnak terjesztizen. A fegyverbarátság

